

Vánoční dárek

Tricetiletá žena se podívala z okna a obraz krajiny ji úplně nepotěšil. Třešeň stojící před oknem se přes noc oděla do bílé barvy, až se některé větve prohýbaly. Po vymetených cestičkách od starého domu k silnici nebylo ani památky, protože v noci napadlo asi půl metru sněhu. Kocour seděl venku na schodech, olizoval si tlapky, zoufale mňoukal a dožadoval se vstupu do domu. Ze silnic zněl hukot posypových vozů a z TV a rádia zprávy o tom, aby řidiči nikam nevyjížděli, pokud to není nutné. Ženě se zdálo, že přišla Apokalypsa. Jediný tvor, který měl ze sněhu radost, bylo půlroční štěně pouličního voříška. Nejprve ho ta bílá hmota venku překvapila, ale zvědavost zvítězila, štěně se odvážilo opatrně našlapovat a zkoumat čumákem bílé nadělení. Za chvíli již ve sněhu vesele skákalo a hopsalo. Žena se dívala na to štěně a pomyslela si: „*Tvoje starosti na moji hlavu. Zase budu muset odhazovat snůh, topit, návštěva se ke mně nedostane – na Štědrý večer budu jíst rybu a salát sama. No ještěže dnes nemusím do práce.*“ Žena totiž pracovala se starými lidmi, ale dnes neměla službu. Do této práce nastoupila již před deseti lety, protože maminka jí vždy říkávala, že je potřeba sloužit, že to se Pánu Bohu líbí a ať si najde nějakou smysluplnou práci, kde bude moci uplatnit svůj křesťanský charakter. Ač mladá, působila strhaně – přes den často v práci, která ji sice bavila, ale cítila se den ode dne utahaněji a bez energie, doma neustále uklízela a chodila pomáhat sousedům seniorům, starala se o domácnost, zvířectvo a zahradu, protože manžel často jezdil na služební cesty do zahraničí, ve své církvi se účastnila mnoha programů a cítila se povinována pomáhat komukoliv v rámci lásky k bližnímu – a to i tehdy, když o to ten člověk vůbec nestál. Řekli bychom si – vzor křesťanské dokonalosti a ctnosti – neutuchající úsilí konat dobro za každou cenu, protože když konám dobro někomu jinému, mám z toho sám radost, ne?

Žena opět zaslechla, tak jako již mnohokrát předtím, vnitřní hlas, který ji nabádal, aby si toho nebrala tak moc – ať se vzpomíná aspoň na Vánoce. Žena si řekla, že to je od satana, a nevěnovala hlasu pozornost, dále se účastnila svého vyčerpávajícího života s tím, že je potřeba zapřít sám sebe a sloužit. Neměla žádné koníčky, protože na ně neměla čas, radost si nikdy ničím neudělala, aby zbytečně neutrácela a měla víc peněz pro Pána.

Venku zase začalo sněžit, ale kocour si to zařídil - hřál se již v teple domova u radiátoru vedle napůl sněžené štědrovečerní misky a statečně odrazil pokusy štěněte hrát si s ním. Štěně zjistilo, že kocour je příliš líný a našlo si na hraní jiný objekt. Popadlo umělou kost a přineslo ji paničce. Žena byla otrávená, ale štěně se nedalo odbýt a dobromyslně vrtělo ocasem a těšilo se na zábavu. Žena vzala štěněti kost, hodila ji do dále a čekala, až ji pejsek přinese zpět. Štěně se řítilo k ženě, ale neodhadlo brzdnu dráhu a přistálo paničce na nohou i s kostí. Ženu to rozesmálo, a tak podruhé hodila štěněti kost s větší chutí a přistoupila na psí hru. Vzápětí si uvědomila, že by měla dělat něco užitečnějšího než si hrát se psem, když v tom se ozval ten tichý hlas znovu: „*Proč jsi přestala žít... a začala přežívat...?*“ Žena se zamyslela, dívala se na štěně a poprvé se po dlouhé době usmála. Dostala chuť udělat něco neobvyklého. Vzpomněla si, že když byla mladší, ráda jezdila na koni – a rozhodla se. Na samotě u lesa žil statkář se dvěma koňmi, kam kdysi chodila jezdit. Dojít v tomto počasí tak daleko bylo problematické, naštěstí jel před chvíli pluh a odhrnul snůh i na méně významných komunikacích. S vynaloženým úsilím dorazila na místo a se svolením statkáře vytáhla ze stáje starou známou ryzku Jiskru, vyskočila na její hřbet a projížděla se kolem statku. Venku byl

absolutní klid, nikde ani živáček. Náhle zaštěkal pes, Jiskra se lekla, rozběhla se a uklouzla na ledě. Žena byla připravena včas seskočit, než se ryzka sesune k zemi, ale kobyłka to dobře vybalancovala, za okamžik se uklidnila a šla klidně dál. Ženě tyto okamžiky připadaly jako nádherná věčnost – připomenula si staré časy, kdy se o koně starala denně, připomenula si chvíle klidu i chvíle adrenalinu a zažila něco, co již dlouho neznala – radost. Uvědomila si, že život s Bohem není jenom Bohu či lidem sloužit nebo o Bohu hodně mluvit, ale především s Bohem žít. Najednou věděla, že když bude s Bohem žít, pozná to, co jí doposud chybělo – radost. Tato vnitřní radost ji neopustí ani v těžkých chvílích a při náročných životních situacích, ani když přijdou další Apokalypsy. Pochopila, že je zásadní poslouchat Boží hlas, ač by ji nabádal k sebevíc nesmyslnému a bláznivému jednání. Zjistila, že člověk jedná tak, jak si myslí, že jedná jeho Bůh, a že člověk je takový, jak vidí svého Boha. Nelitovala své služby druhým, ale řekla si, že ode dneška už bude raději naslouchat Božímu hlasu než příručkám typu co má smysl dělat a co smysl dělat nemá – Bůh do své služby ustanovuje člověka sám a ten by mu neměl překážet. Žena pochopila, že život není program, který jí předepíší jiní lidé a ona ho bude naplňovat bez ohledu na to, zda to po ní Bůh chce, pochopila, že když bude žít s Bohem, budou mít druzí snadnější život s ní samotnou. I když toho dne jedla štědrovečerní večeři sama, dostala ten nejkrásnější vánoční dárek – radost bez ohledu na okolnosti.

Lída Rohalová